

Que qui torna ja no ets tu

El cantautor solsonenc Roger Mas comparteix versos i cançons al Festival Alcools

Foto: Adrià Costa

La seva veu neix d'un pou. O d'una cova. O d'algun lloc d'aquells que et permeten anar al fons del fons. Prova d'això és la cançó amb què el vaig conèixer: *Cor pur* (<http://www.catorze.cat/noticia/3563/cor/pur>). És d'aquelles que t'encongeixen per dins i al mateix temps et porten lluny. Roger Mas (<http://www.catorze.cat/noticies/etiqueta/Roger+Mas>) és un home que en les seves cançons explora. Quan l'escolto a casa, o pel carrer, o on sigui, me l'imagino amb una llanterna. Travessant túnels foscos per desafiar el misteri. És un tastaolletes que no en té mai prou. I que, per tant, no es conformarà amb la primera llum.

El dolor de la bellesa (<http://www.grup62.cat/lilibre-el-dolor-de-la-bellesa-243812.html>) és el títol del llibre amb què ens acostava al seu univers poètic. Hi entro de puntetes, a través del Festival Alcools (<http://www.salabeckett.cat/activitat-resta/festival-alcools/>), organitzat a la sala Beckett per la Institució de les Lletres Catalanes i patrocinat per la Fundació Carulla. Roger Mas recita i canta. I quan canta m'adono que les seves són cançons que respiren. Que es permeten el que podria semblar normal però no ho és: els silencis. No córrer. Treure la màscara de les coses a poc a poc. Despullar el món des de la sobrietat.

I potser ja n'hi ha prou amb una guitarra, una veu i un ser conscient de la mesura de les coses. Dels límits. És així com depenent del que et digui t'ho insinuarà xiuxiuejant, com si el tinguessis arran d'orella, o allunyant-se un pam més del micro, per omplir, perquè ressoni per dins, per fer-ho més gran. Tot ell tant es pot convertir en dos braços que et vetllen a poc a poc, ara cap a la dreta i ara cap a l'esquerra, com en un torrent que fa tremolar el terra i l'aire.

"Els nostres records no són ficar la clau al pany de casa, ni treure la llesca de la torradora, ni totes les altres coses que podem fer cada dia amb el pilot automàtic. Els nostres records són aquell petó, la mort d'aquella persona estimada, l'accident, el naixement d'una criatura". I amb un llistat de petites veritats, que tant poden ser seves com teves com meves, en Roger ens acostava al seu món, més aviat reflexiu, que mira cap endins. I que es projecta cap enfora per compartir que "són les coses importants que, quan passen, fan que tot el nostre funcionar s'assembli més al d'un boig que al d'una persona corrent".

Quan el vaig entrevistar (<http://www.catorze.cat/noticia/1715>), va dir: "La feina és mostrar-me a mi mateix com sóc. Perquè la guerra inicial és dins d'un mateix, perquè són molts jo. Hi ha un centre de gravetat, com deia Batiatto, que em fa tenir clar qui sóc o que sóc algú. Però aquest algú té moltes cares." I quan arrenca amb el clàssic "aquesta nit he obert aquella porta, duia tancada qui sap els dies" i conclou afirmant "i ja ho sabia d'altres cops, que qui torna ja no ets tu", diria que sí, que és una sort permetre'ns obrir vells i nous panys. Dubtar de qui som o ser altres coses de les que som. Mantenir encesa aquella llanterna. I saber que després de la primera llum, n'hi haurà una segona.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=z8JqI2TOs9c>